

fornuftigt og flugter med det, som vi tidligere selv har tilkendegivet vi kunne ønske blev ændret i lovgivningen.

Derfor vil jeg godt tilsikre en principiel støtte til SF's beslutningsforslag, men jeg håber også i lighed med andre ordførere, at vi på trods af, at jeg synes, at fronterne i løbet af den her debat i virkeligheden er blevet lidt større, end de var, da vi sluttede sidste gang, vi behandlede vores beslutningsforslag på det her område i Folketingsalen, i løbet af et udvalgsarbejde kan få talt os lidt ind på hinanden igen, så vi virkelig får de ændringer, som er nødvendige, og som kan være lovgiveres bidrag til, at det bliver bare lidt bedre for de børn, som ellers bliver ramt af ikke bare konflikter, men altså af noget af det, som man tidligere nærmest kaldte krig, når det gælder samværsregler.

Kl. 13.55

Vi synes også, at vi ved at ændre lovgivningen i denne her retning, sådan som vi altså står foran det med SF's beslutningsforslag i dag, i virkeligheden også vil klare nogle af de – skal vi kalde det – mindre problemer, vi mener vi fra dansk side har i forhold til at opfylde børnekonventionens bestemmelser.

Vi har tidligere haft beslutningsforslag om, hvilke konventioner vi skulle inkorporere, og der har også været diskussion i denne her sammenhæng, bl.a. på SF's foranledning, om man skulle inkorporere børnekonventionen direkte. Den debat skal jeg ikke genoptage her i dag, men blot sige, at på det her område er der ifølge Kristendemokraternes opfattelse et felt, hvor vi ikke til fulde har fulgt godt nok op på børnekonventionens bestemmelser, bl.a. når børn skal høres. Så også af den grund synes vi, at lovforslaget fra SF har et væsentligt ærinde, og det får derfor også vores støtte.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Ligesom man somme tider har lyst til at kunne trække ord i sig igen, har jeg også somme tider lyst til at trække skrevne ord i mig igen. Jeg vil gerne trække det her med omvendt bevisbyrde i mig igen, for det er en helt forkert terminologi. Det er et andet fokus.

Vi har jo alle sammen en viden om, fordi vi får henvendelser fra ulykkelige forældre, ulykkelige bedsteforældre, at det fokus, der er i den

nuværende § 16, er, at den forælder, som ikke har barnet boende, har ret til samvær; det er fokus på forælderen. Vi får jo alle sammen henvendelser fra forældre, hvor der er misbrug hos samværsforælderen, hvor der er store sociale, psykiske og andre problemer, og hvor man ved, at når barnet kommer tilbage fra samværsperioden, er barnet dybt ulykkeligt. Barnet har ikke nogen mulighed for at undgå samvær. Der er situationer, hvor den, der har barnet hos sig, vælger at gå i fængsel for at undgå, at barnet skal udleveres, fordi forælderen simpelt hen oplever, at barnet bliver sygt af det.

Det er for at skifte fokus fra forælders ret til barnets ret, og det betyder ikke, at man skal bevise, som ministeren var inde på, at man er god til at putte perler på plade eller andet. Udgangspunktet er naturligvis stadig væk, hvis den her bestemmelse bliver vedtaget, hvilket jeg kan forstå at den gør, at barnet har ret til at være sammen med begge sine forældre, og forældrene skal ikke bevise det. Udgangspunktet er samvær, men at det også er barnet, der har ret til at sige, at det her altså ikke går, og at barnet har et sted at gå hen og sige det.

Det er også meget vigtigt for mig at understrege, at det der med, at man går hen og siger, at man helst ikke vil have samvær på den her måde eller helst ikke overhovedet vil have samvær i en periode eller andet, eller at man godt vil have flyttet sin bopæl til den anden forælder og have samvær med den første, ikke er det, man løber ind i; det har ikke noget som helst at gøre med, at man ikke vil hen at besøge farmor – det skal statsamtterne så ind at overveje – overhovedet ikke. Det er slet ikke den der type almindelige opdragelseskonflikter, man løber ind i, overhovedet ikke.

Det er, når det virkelig er rigtig – for at bruge et jysk udtryk – træls; når barnet oplever sin tilværelse som træls, fordi barnet ikke bliver hørt, fordi barnet bliver nødt til at holde op med noget idræt, fordi barnet bliver nødt til at skifte hele sit liv, det liv, som barnet havde planlagt, havde drømt om, og det liv ikke kan lade sig gøre, fordi far og mor bestemmer og barnet ikke bliver hørt.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi så også i lovgivningen får den samme bestemmelse, som vi jo har i serviceloven, nemlig at et barn skal høres, medmindre det kan dokumenteres, at barnet tager skade. Den har vi i den sociale servicelovgivning, den fik vi ind efter pres fra SF's side for et års tid siden, og det er vi meget glade